

Tekst przekazany Redakcji do druku w miesięczniku „tak rodzinie”.

Ukaż się drukiem w numerze „tak rodzinie” Rok 2022, nr 4(178), s. 40.

Prawa wydawnicze do tekstu, w tym do publikowania i rozpowszechniania w jakimkolwiek zakresie, posiada Wydawnictwo Sióstr Loretanek w Warszawie przy ul. Żeligowskiego 16/20, 04-476 Warszawa.

Ks. dr hab. Tomasz Jakubiak, prof. AKW

Jezus z nami „na dobre i na złe”

*Kiedy z żoną zawieraliśmy małżeństwo, nie spodziewaliśmy się, że na skutek choroby stanie się niepełnosprawna. Bywa nam bardzo ciężko. Co ksiądz jako prawnik może nam doradzić?
Krzysztof i Alicja*

Gdy choroba, cierpienie, niepełnosprawność dotykają najbliższą nam osobę, z pewnością żaden z przepisów prawa nie przyniesie pociechy. Osobom znajdującym się w trudnym położeniu prawo kościelne może jedynie pomóc odnaleźć źródło, z którego będą mogły czerpać wsparcie i siłę.

Pierwszą i podstawową kwestię, którą należy sobie w sytuacji trudności życia małżeńskiego uświadomić, przybliża kan. 1056 KPK. Czytamy w nim: „Istotnymi przymiotami małżeństwa są jedność i nierozzerwalność, które w małżeństwie chrześcijańskim nabierają szczególnej mocy z racji sakramentu”. Powyższy przepis przywołuję nie tylko po to, by przypomnieć, że małżeństwo zawiera się na całe życie (aż do śmierci jednego z małżonków), ale przede wszystkim po to, aby podkreślić, że ważne zawarte małżeństwo między osobami ochrzczonymi jest sakramentem. Na „sakramentalność małżeństwa” wskazuje również kan. 1055 § 2 i 1134 KPK.

„Sakramentalność małżeństwa” jest darem dla małżonków od Chrystusa. Z cechą tą wiąże się łaska, jakiej Bóg w sposób niezawodny udziela małżonkom. Po pierwsze, aby ich związek miał moc oznaczania relacji Chrystusa do Kościoła. Po drugie, by mieli siłę aż do ustania węzła małżeńskiego wypełniać obowiązki małżeńskie, przyjęte w chwili wyrażenia zgody małżeńskiej (KKK, n. 1614-1617, 1641-1642). Sakramentalność nabiera zatem szczególnego znaczenia w chwilach konfrontacji małżonków z krzyżem. Mogą być pewni, że Bóg nie tylko pobłogosławił ich miłości w dniu zaślubin, ale też cały czas jest z nimi „na dobre i na złe”, tak jak oni są razem w chwilach radości i smutku.

Jako osoby ochrzczone małżonkowie uświęcają się, a tym samym dążą do zbawienia poprzez wierność przymierzu małżeńskiemu (tworząc wspólnotę całego życia, troszcząc się o dobro małżonków, a także przez zrodzenie i wychowanie potomstwa). W drodze do świętości i w owocnym przeżywaniu sakramentu małżeństwa Jezus wspiera małżonków również innymi sakramentami: pokuty i pojednania, Najświętszej Eucharystii oraz bierzmowania (kan. 1065 KPK). Ważne jest zatem, aby ci małżonkowie, którzy nie przyjęli bierzmowania przed zawarciem małżeństwa, przystąpili do niego później. O szczególnej roli Eucharystii w budowaniu relacji międzyosobowej w życiu małżeńskim Katechizm Kościoła Katolickiego w numerze 1642 wyraża się następującymi słowami: [Wspólnota całego życia – *dodatek własny*] „pogłębia się ona przez życie wspólną wiarą i przez wspólne przyjmowanie Eucharystii”.

Cierpienie i krzyż, które niejednokrotnie są konsekwencją niepełnosprawności, potrafią zachwiać wiarę niejednego człowieka. W trosce o dobro współmałżonka ważne jest zatem umożliwienie mu przystępowania do sakramentów (w tym również namaszczenia chorych, jeśli wskazane), aby pokrzepiając się łaską sakramentalną nie upadł w wierze, lecz by wzrastał w świętości, niosąc krzyż niepełnosprawności. W takich okolicznościach, jeśli niemożliwe jest udanie się do kościoła, niezwykle cenne okazują się odwiedziny kapłana w domu (np. w każdy pierwszy piątek miesiąca). W zapraszaniu kapłanów nie należy mieć oporów. Świadczenie pomocy małżonkom należy bowiem do obowiązków własnej wspólnoty kościelnej (kan. 1063 KPK).